

טיב הקהילה

פיר' כי תבא
כ"א אלול תשע"ט
גליון 479

לפי אומק
ירושלים
זמן הדלקת הנרות ומוצ"ש

הדה"נ 6:03
מוצש"ק 7:15
ר"ת 7:55

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סוזק"ש א' 8:44
סוזק"ש ב' 9:27
סוז"ת א' 10:00
סוז"ת ב' 10:28

יו"ל ע"י קהילת שבת בני ד

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

כלי מחזיק ברכה

בו את רישומה יכיר באורה התמימה, ורק אז יעמוד על מעלת הליכותיה הישרות, וישתוקק ליישר את כל נתיבותיו על פיה.

זהו המכוון באמרו 'אם שמוע בישן תשמע בחדש' כי טבעו של האדם הוא שיתאוה תמיד לשמועות חדשות, ואחר שהם כבר בגדר ישנות אינו מתפעל מהם שוב, ולזה באו חז"ל להשמיענו שאם יחפוץ האדם להקנות הבנה יתירה בכל השמועות החדשות עליו לכוף את עצמו וישנן את הישנות שוב ושוב, והכפייה היא אשר יוסיף לו בהירות בישנות, וכתוצאה מכך יקנה נקודות שונות אשר יאירו את דרכו גם בעתיד בהבנת החדשות. ועצם הדבר שהחדש תלוי בישן כבר נודע מהפירוש הראשון, ולא באו בפירושם הנוכחי כי אם להורות דרך לקנין הראשונות, כי כללו של דבר היא 'המתקה של מר במר', כי כל עוד שלא זכה האדם לתורה אינו מתאוה להם כלל, ועל אף אם יודע לו מפי ספרים וסופרים שאין כל העולם כדאי לתענוגה של תורה לא יאמין בדברים, כי כל עוד שלא זכה לחוש בטעמה נדמה לו כי אין כאן כי אם עול קשה, ולזאת אומרים לו לאדם כוף את עצמך פעם אחת ואז תוכל לעמוד על עריבותה ומתיקותה, וכמו כן כוף עצמך לשנן את הישנות ואז תשכיל להרחיב את ההבנה, ונמצא כי בפירוש הראשון נודע לנו כי עצם ההשגה תלויה במידה המצויה בכלי, ובפירושו השני נודע לנו האין להרחיב את המידה המצויה והיא בכח הע"מל.

ועתה יובן גם כוונת הכתוב (שמות יט, ה) 'ועתה אם שמוע תשמעו בקולי ושמרתם את בריתי והייתם לי סגולה מכל העמים' וגו', ופרש"י ועתה - אם עתה תקבלו עליכם יערב לכם מאכא ואילך, שכל התחלות קשות. ונמצא שרק השמועה הראשונה צריכה להיות מתוך כפייה עצומה, ואחר שיזכה לחוש בתענוגה של תורה כבר יחפוץ ממילא להרחיב שמועותיו, ואף שאין האדם עומד על מצב אחד, כי קטנות הגדלות משתמשים תמיד בערבוביה, ואף אחר שזכה להכיר בטובתה של הכפייה ימצא את עצמו במצבים של קטנות, בכל זאת אינו דומה קטנות שלפני הכפייה לקטנות שלאחריה, כי אחר שהכפייה נתנה את אותותיה כבר יודע האדם מה מוטל עליו לעשות כדי לגרש את החושך האופף אותו, ונמצא שהכפייה הראשונה שהאדם עושה היא הפותחת לו פתח ומבוא לכל ימי חייו.

כפייה זו שייך הן בעסק התורה והן בשאר המצוות שבתורה, והוא המכוון במאמר חכמינו ז"ל (אבות ז, ב) 'מצוה גוררת מצוה' כי כדי שתהא נפשו של האדם תאבה למצוות מוטל עליו להיות מתחיל במצוה, כי לולא זה לא יחפוץ בהם לעולם, כי יצר לב האדם רע מנעוריו, אך אחר שיכוף את עצמו פעם אחת לקיומה של מצוה לשם שמים, אז יחוש בנועם המצוות, ויחפוץ שוב בקיומן, והוא שמטיים שם המשנה 'ששכר מצוה מצוה' כי גוף המצוה כבר מגודר כשכר, כי די לו לאדם שהתענוג של המצוה ישמש לו כשכרו, והיא עצמה סיבה שירדוף שוב אחר המצוות לקיימן... השי"ת יהיה בעזרינו ובזכות האתערותא דלתתא שנעשה מתוך עול מלכות שמים ימשיך עלינו מלעילא אורה של תורה ומצוות, ונזכה להתענג מזיונם כל ימי חיינו.

והיה אם שמוע תשמע בקול ה' אלקיך
לשמר לעשות את כל מצותיו אשר
אנכי מצוה היום ונתנך ה' אלקיך

עליון על כל גוי הארץ: (כה, א)

שנינו בגמרא (ברכות מ.) 'אמר רבי זירא ואיתימא רבי חנינא בר פפא, בא וראה שלא כמדת הקב"ה מדת בשר ודם, מדת בשר ודם - כלי ריקן מחזיק, מלא אינו מחזיק. אבל הקב"ה אינו כן, מלא מחזיק, ריקן - אינו מחזיק, שנאמר: 'זיאמר אם שמוע תשמע' - אם שמוע - תשמע, ואם לאו - לא תשמע. דבר אחר: אם שמוע - בישן תשמע בחדש, ואם יפנה לבבך שוב לא תשמע'. וברש"י שם: כלי מלא - אדם חכם. אם שמוע - פעם אחת סופך שתטה אחז פעם אחרת. אם תשמע בישן - ששנית ושלשת מה ששנית אשתקד.

ההבדל בין ה' פירושים הוא לכאורה על ענין הכמות והאיכות, הפירוש הראשון מדבר על ענין הכמות, והוא שמאחר שמידת הקב"ה שכלי מלא מחזיק לכן מוטל על האדם להכשיר את כליו להיות כלי מחזיק ברכה, והוא על ידי שיתרבו שמועותיו וידיעותיו בתורה, כי ככל שיתרבו יוכשרו כליו להחזיק עוד ועוד ידיעות, והפירוש השני מדבר בענין האיכות, כי כפי שהאדם מרבה לחזור על תלמודו כך מתרבה הבנתו, וכיון שכן גם החדשות שיזכה לקבל מעתה יתקבלו מתוך הבנה יתירה ובהירה, ונמצא לפי זה שאין הבדל במשמעות הדרש, כי שניהם לדבר אחד נתכוונו, והוא שההכשר לקבלה הוא כפי התוכן הנתון בדעתו מכבר. ולפי זה קשה הלשון 'דבר אחר' הרי אין כאן כי אם חזרה על האמור לעיל, ולא נשנתה כאן שום דבר חידוש.

ואפשר לומר שלא נתכוונו חז"ל בפירושים השני כי אם לפרש האין יבוא האדם לידי מציאות הפירוש הראשון, ולא נתכוונו באמרו 'דבר אחר' לפירוש שונה ממה שפירשו לפניו, רק כוונתם לומר שגם הביאור המשלים מרומז בגופו של מקרא. דהנה היוצא מהדרש הראשון הוא: שכלי ריקן אינו מחזיק כל עיקר, ואם כן ישאל האדם על עצם העצה שנתנה לו, שהרי משעת לידתו הינו כלי ריקן שאינו מחזיק ברכה, ואם כן מה יועיל לו השמועה הראשונה, הרי גם היא לא תעשה בו רושם, ואילו היה נולד כשאיזה דבר תורה מובלע באבריו היה ביכולתו ללקט ליקוטי בתר ליקוטי עד שיתרבו למאוד היקף ידיעותיו, אך מאחר שמעיקרא הינו כלי ריקן מה יועיל לו ההטייה הראשונה, ולמה יזכה על ידה לידיעות נוספות? ולזה בא הפירוש השני ואומר: הן אמת שעצם השמיעה בלא יגיעה לא יבלע באבריו של אדם, ועדיין ישאר כלי ריקן שאינה מחזיק, אם לא שיקבל השמועה מתוך הטייה, היינו שיכוף עצמו לשומעה, ואז עצם הקושי היא המפתח להשמועה, ובזכותה תחזק בידיעתו ותעשה בו רושם, ואז כבר יתרצה מעצמו ויבוא לידי הטיה בשניה ובשלישית, כי רק אחר שתעשה התורה

טיב המערכת

ברוך אתה בבואך וברוך אתה בצאתך

את נוסח הברכה הנ"ל המופיעה בפרשתנו כולנו מכירים בעיקר מסוכות, שם נוהגים לתלות בכניסה שלט עם ברכת 'ברוך אתה בבואך' וביציאה 'ברוך אתה בצאתך', אך למרבה הפלא רש"י מפרש את הפסוק בצורה שונה.. וכה דבריו: 'שתהא יציאתך מן העולם בלא חטא כביאתך לעולם', וזהו פלא, כי מי יכול להעיד על עצמו שהוא נקי בלא חטא בדיוק כמו כשהגיע לעולם? והרי כתוב בקהלת 'כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא?'.

התשובה לכך נמצאת באבות: 'מעשה ברבי אליעזר בן הורקנוס שהיה אומר לתלמידיו שוב לפני מיתתכם יום אחד, אמרו, וכי אדם יודע אימתי ימות שיעשה תשובה? אמר להם: בכל יום יאמר אדם היום אעשה תשובה שמא אמות למחר, נמצאו כל ימיו בתשובה'. וזה מזכיר לנו פסוק אחר מקהלת: 'בכל עת יהיו בגדיך לבנים', ועלינו להבין איך אפשר לזכות לזה.

כך פותח הרמב"ם את הלכות תשובה: 'כל המצוות שבתורה, בין עשה בין לא תעשה, אם עבר אדם על אחת מהן, בין בזדון בין בשגגה, כשיעשה תשובה וישוב מחטאו, חייב להתוודות לפני האל-ה' ברוך הוא, שנאמר איש או אשה כי יעשו מכל חטאת האדם.. והתוודו את חטאתם אשר עשו' זה וידוי דברים, ויודוי זה מצוות עשה'. על פי דברים אלו, מבין כל בר דעת כי אי אפשר לעמוד ביום האחרון של השנה ולחזור בתשובה על כל השנה, שהרי לא ניתן לפרט את כל מה שעשה במהלך שנה שלמה, ולזאת נתן רבי אליעזר בן הורקנוס את העצה 'בכל יום יאמר אדם היום אעשה תשובה', ובזוהר הקדוש כתוב שבכל לילה, טרם ישכב האדם לישון, עליו לעשות חשבון על מעשיו של כל אותו יום, ויחזור בתשובה ויקבש עליהם רחמים, והזוהר קוראו 'מארי דחושבנא', רואים אנו שתשובה אמיתית אינה מתחילה בערב ראש השנה, אלא צריכים להקדיש כל יום זמן לחשבון נפש ולעסוק בתשובה, ומי שנוהג כך, גם בערב ראש השנה הוא צריך לעשות תשובה רק על יום אחד..

(עפ"י טיב התורה-כי תבא)

זמני קבלת קהל בבית פורנו ורבנו שליט"א אך ורק בתא קולי שפספרו

05341-00024

סימו לב
מספר חדש

טיב
ההודעות

אמירת הסליחות

א. נוהגים לקום באשמורת לומר סליחות ותחנונים מיום א' של השבוע שחל בו ראש השנה (ש"ע סי' תקפ"א ס"א).

ב. מה שנוהגים לקום באשמורת הוא ע"פ מה שאמרו במדרש שהקב"ה שט בלילה ב"ח עולמות, ובג' שעות אחרונות הוא שט בעולם הזה, והרי הוא קרוב לנו בכל קראנו אליו באותו זמן (כ"ט ש"ס).

ג. ועכשיו מתאחרין על הרוב עד התחלת עמוד השחר, ומכל מקום ביום ראשון משכימים יותר קצת, כדי שיוכלו לומר בסליחות הפזמון שאומרים בו 'בזעקתם בעוד ליל', וכן 'צעה עתידתם בעמדם בלילות' (מ"ט"א ש"ס ס"א).

ד. אם מתחילין קודם עלות השחר, אפילו כשאומרים הפזמון כבר הוא יום, מותר, כיון דעכ"פ זעקו והתעוררו בעוד לילה, משא"כ אם לא התחילו ער שהאיר היום נראה כשקך (א"ף לפ"ט ס"ק).

ה. אם נתאחר לומר הסליחות עד לאחר שהאיר היום, אע"פ לא יבטל מאמירת הסליחות, לפי שהימים אלו הם ימי רצון, ואף לאחר עמוד השחר הוא עת רצון (א"ף הפ"ט ס"ק).

ו. יש נוהגים לומר הסליחות בחצות הלילה, שמאז הוא כבר עת רצון, וכדאיתא בזה"ק לענין תיקון חצות, ויש סמך להנהיגין לומר סליחות אחר חצות ונפולין על פניהם, דאחר חצות חוט של חסד נמשך, זה אפשר לפרש מ"ש שהוא קרוב ליום, דכי היכי דאחר חצות היום מקיף נטו צללי ערב, ה"נ אחר חצות לילה מקיף קרוב ליום (מהלך לחד ס"ק ק"א ס"ב).

ז. נהגו להחמיר שלא לומר שום פסוקים קודם ברכת התורה, אע"פ שהוא אומרים דרך תחנונים, ולכן גם בימי הסליחות יש לומר ברכת התורה קודם הסליחות (מ"ב סי' מ"ז ס"ק).

ח. ברכת על נטילת ידיים יברך בביתו מיד בקומו משנתו, ולא יברך שוב אחר כך בבית הכנסת, או שלא יברך בביתו ואחר הסליחות יעשה צרכיו או יטיל מים וישפשף, ואח"כ יברך על נטילת ידיים ואשר יצ" (מ"ב סי' מ"ז ס"ק).

ט. כשגמר הסליחות והאיר היום, צריך ליטול ידי שנית, ויערה עליו מים וישפשף פעמים כמו כל נטילת ידיים שחרית, אבל לא יברך על נטילת זו ברכת על נטילת ידיים (מ"ט"א ש"ס ס"ב).

י. כשעוסק בתורה ובתפלה והגיע זמן עה"ש יש מקום להקל שא"צ ליטול אז ידיו אם כבר נטל ידיו כשקם משנתו, ומכל מקום קודם התפילה צריך ליטול ידיו, וראוי להחמיר ליטול עכ"פ לפני הנץ החמה (ת"ת סי' ד' ס"ט).

יא. וכמו כן מותר ללכת אז יותר מארבע אמות, ואף אין צריך לדקדק שלא לגעת בעינים ובמבלושים (מ"ח סי' ד' ס"ק), ה"ל"ש פ"א ס"ז.

יב. שאר ברכות השחר יכול לברך אף קודם שיעלה עמוד השחר, חוץ מברכת הנותן לשכוי בינה שיש לברך אותה לכתחילה לאחר עה"ש, וכן ברכת אלוקי נשמה יאמר אותה בלי הזכרת השם וכן ברכת המעביר שינה יאמר בלי תימיהו, ואח"כ כשיאיר היום יברך אותם בהזכרת שם ומלכות כראוי (ש"ע

זוהלים ורועדים

הרעיון הנועז <<< האווירה בעיירה הייתה שלווה כמימים ימימה, שום דבר מעניין או מאורע מסעיר לא התרחש בה, ואילו הרעיון הנועז שנפל במוחם הקודח של קבוצה קטנה מבני העיר, אף אחד גם לא היה יודע לספר כי אי פעם הייתה עיר כזאת על פני הארץ.

העיירה עליה אנו מדברים לא הייתה מקום מרכזי וחסוד, ומשך גם הפרנסה לא הייתה בו מן המשופרים ביותר, אנשים ממקומות אחרים כמעט ולא פקדו את המקום וחיי המסחר לא הצליחו לפרוח ולהתפתח, הדבר היה יכול להימשך ככה ימים ושנים ארוכות מבלי שמשוהו ישנתה בה, אך איש אחד היה שם שהדבר לא נתן לו מנוח והוא חיפש תמיד עצות ורעיונות כיצד כן ניתן להצליח גם במקום הנידח הזה.

רעיונות ירדו כמו שהם עלו, כל רעיון שעלה במוחו מצא בה איזה דופי אשר בגינה לא יוכל להוציאה אל הפועל, אך יום בהיר אחד, ללא סימן מוקדם כלשהוא, הבריך במוחו רעיון אדיר, בתחילה ניסה לגרש את הרעיון ממחשבתו, שכן מדובר בעניין לא כל כך לגאלי וחוקי, אבל ככל שהפך בה והפך בה החליט בדעתו שאין טוב ממנה ואחזי הסיכון נמוכים ביותר, זאת למרות שהדבר אסור בתכלית האיסור על פי החוק, ומי שנפתש עובר עליה צפוי עליו עונשים כבדים ביותר, אבל אין סיכוי שמישו יעלה על כך.

בימים הבאים הוא כינס את חבריו הקרובים ביותר, חבורת אנשים שומרי סוד, ורגש כולו מגודל המעמד החל הוא מגולל בפניהם את הרעיון הנועז שעלה במוחו הקודח, הוא שטח את הרעיון כולו על השולחן, תוך שהוא מנתח את הנושא לפרטים ולפרטי פרטים, הוא תיאר לפניכם בצבעים וורודים את הכסף הרב שיתחיל להיצמד בכיסיהם בשפע, מעתה לא יצטרכו לחשוב עשר פעמים בכל אימת שיצטרכו לקנות פת קיבר או כוס חלב להרוות את צמאונם, אלא אך עושר ואושר יהיה מנת חלקם.

וכך הציע את העניין לפניו: הן ידוע לכולכם שעייירתנו שוכנת על הגבול, ואם נצליח להבריח אל המדינה השכנה תכשיטים ואבנים טובות, נרוויח על כך לפחות כפול אם לא יותר מכך, ואם רק ניטול על עצמנו הלוואות ונרכוש כמות מבודדת של תכשיטים שכאלו ולהובילם לשם, לא יעבור זמן רב עד שנתעשר בעושר גדול.

כולם הביטו עליו בתדהמה, הם ניסו להבין האם השתבשה עליו דעתו והאם הוא רוצה להפילם בפח יקוש, הלא אחת דתו של כל מי שנתפס בנסיון להבריח את הגבול, לא פעם ולא פעמיים היו עדים לסיפורים של אנשים שניסו להבריח דברים פחותים בהרבה מתכשיטים והם לא סיימו בטוב, וכי מה חמד לו חברנו לצון מאתנו.

אבל הוא לא נתן להם לשקוע בהרבה מחשבות אלא מיד התקדם אל החלק המעשי של התכנית, וכאן בעצם היה מונח כל החכמה של הרעיון הנועז, הוא החל להסביר להם בהתרגשות ובשפת חלקלקות על העצה הגאונית אשר חשב עליה, ואם אכן ינהגו על פיה, הרי שאין סיכוי שבעולם שיצליחו לעלות על עקבותיהם.

עייירתו - כך המשיך - דבר משונה יש בה, למרות שהיא שוכנת במדינה אחת, אבל בית העלמין שלה שוכנת במדינה השכנה, ובכל מקרה שיש מת בעיירה צריכים לחצות את הגבול ולקבור שם את הנפטר, ומשכך אין לנו הרבה מה להתאמץ, אנו רק צריכים להשיג ארון מתים יק, למלא אותו בכל מיני תכשיטים אבנים טובות ומרגליות, כולנו יחד נלווה את הארון כמו בתהלוכה של לוויה רגילה, אף אחד לא יעמוד בדרכנו ולא ישאל שאלות מיותרות, הגבול יפתח לפנינו לרווחה ולאחר שנתרחק מן האזור נוציא את השלל מן הארון ומכרנה לכל המרבה במחיר.

כל הנוכחים נדהמו מפשטות הרעיון ומקלות הביצוע שבה, גם הם נישבו בחלום העושר המהיר שנחת עליהם בהפתעה גמורה, וממחשבה למעשה ערכו תכנית מסודרת, השיגו הלוואות, רכשו תכשיטים, ארגנו מסע הלוויה ויצאו לדרך.

הכישלון המוחץ <<< הם היו כל כולם מרוגשים ונלהבים מהרעיון המבריק שלהם, עד שכלל לא הבינו מהיכן ינחת עליהם הצרה הזאת, השומר שעמד על הגבול כבר כמעט הסיט את השער ולהניח להם לעבור, אך משום מה, ברגע האחרון התעשת וציווה עליהם לפתוח את הארון, הוא רוצה לראות מה מונח בפנים. פחד ופלצות נפל עליהם, ידוע היטב מה תהיה התוצאה של פתיחת הארון, הם ניסו בכל כוחם ובכל מטבע של לשון שעמד לרשותם להסביר לשומר שאין זה מכבוד המת לפתוח את הארון באמצע הלוויה, ובכל מדובר בצעד שאינו מקובל לעשות בהלוויות אחרות ומדוע נטפלו דווקא אליהם, אך השומר לא שעה להם ובכל התוקף ציווה להם לפתוח את מכסה הארון. הסוף מוכר, הם מצאו את עצמם מאחורי סוגר ובריה, כל חלום העשירות התפוגג לו והתנדף עם הרוח, מכל הסיפור לא נשאר מאומה מלבד כאב לב אחד גדול.

בטקס ההוקרה שנערך לשומר המהולל שעלה על אחת מנסיונות הברחה הגדולים במדינה, נשאל השומר כיצד עלה בלבו השמד שלא מדובר כאן בהלוויה תמימה, הלא כלפי חוץ לא היה ניכר שום הבדל בינם לבין שאר הלוויות. נענה השומר ואמר, אכן לא היה כאן שום דבר חריג הניכר לעין, אבל דבר אחד הציק לי מאד, בכל לוויה אני רגיל לראות את המשתתפים בוכים וכאובים על מות יקירם, אבל משום מה, כאן ראייתי שהמלווים הולכים וצוחקים בפה מלא וכלל לא טרחים בלבכות על מתם, דבר זה עורר את חשדי המייד, ומשם קצרה הייתה הדרך לעלות על התרמית. הוסיף השומר ואמר, כי אילו היו רק עושים את עצמם כבוכים על מות יקירם, הרי שלעולם לא היו מצליחים לעלות על עקבותיהם.

אוי לנו מיום הדין ומיום תוכחה <<< מה נאמר ומה נדבר, כל השנה כולה מגיע אלינו היצר הרע בכל מיני פיתויים ובכל מיני גירויים, הוא מנסה לפתות אותנו בשפת חלקלקות ומשכנע אותנו לעבור על עברות כאלו או אחרות, הוא מרגיע אותנו שזה לא נורא כל כך ואין סיכוי שירגישו בזה, אבל פתאום מגיע יום הדין בעוד ואנו עדיין מסתובבים בהרגשה בטוחה של שלום עלי נפשי ואפילו מרשים לעצמנו לצחוק בפה מלא. בואו ולא נהיה כאותם טיפשים שצחקו במקום שלא היו צריכים ואיבדו את כל עולמם, אלא בואו וזעקו: "זוהלים ורועדים מיום בואך. תלים פמפפיה מעברת משאך. טנפפם מחה נא ויודו פלאך", ובזכות זה נזכה לתשובה מוזילה סליחה וכפרה.

טיב המעשיות

לך ה' הצדקה ולנו בושת הפנים!

"לך ד' הצדקה ולנו בושת הפנים"
(דניאל פ. ז)

בפרוס עלינו ימי הסליחות והרחמים הבעל"ט, פותחים אנו מדי שחר את בקשת הסליחות בתפילת הנביא דניאל: "לך ד' הצדקה ולנו בושת הפנים". פתיחה זו של הסליחות מלמדת על מהות בקשת הסליחות, ועל עיקר תכונת הימים הנעלים הללו, הנקראים "ימי הסליחות".

כאשר ביארו בספרי המוסר בהגדרת אופי ימי הסליחות, שהם מוגדרים בחלוקה בפני עצמה "ימי סליחות", ואין עניינם דומה לא לימים שלפניהם ולא לימים שלאחריהם. כי מעלות ימים הנוראים מתחלקים לכמה וכמה מדרגות, ימי אלו"ל נתנו כהכנה ליום הדין, ולעריכת 'חשבון הנפש' לקראת עמידתנו לפני כס המשפט. ואילו הימים של 'עשרת ימי תשובה' נתנו לישראל לתשובה ותיקון המעשים, וכן על זה הדרך ימי ראש השנה יום הכיפורים וחג הסוכות, כל אחד לפי עניינו ומהותו. - וכמו כן "ימי הסליחות" הללו יש במהותם הגדרה שונה משאר ימים הנוראים, ומוקדשים לפי אופיים וערכם לבקשת הסליחות.

אשר על כן תקנו הקדמונים מפתח שפתינו בימי הסליחות הללו, בפסוק נוקב זה: "לך ד' הצדקה ולנו בושת הפנים!" - לא בכדי נבחר זה הפסוק לפתוח בו את הסליחות, הוא מבטא בדיוק את מהות עבודת אלו הימים.

ויבאר על פי משל מן החיים, הנה אם הולך אדם בדרכו ובלא משים נתקל בחברו, הרי המילה הראשונה שיאמר מתוך בושת וחרטה היא: סליחה! [אנשולדיג!] - מה עומק משמעות המילה סליחה? - כשאדם אומר 'סליחה' הכוונה הפנימית בכך היא התנצלות והודאה באשמה! אינני בסדר! לא התנהגתי כראוי! נכשלת!

זה שורש מהות "ימי הסליחות", כשאדם מכה על לבו בהכרה פנימית ברורה שאין הוא הצדיק הגדול... הרי הוא זועק בכל לב "סליחה!" ומבקש ומתחנן על נפשו, לפי שמתבונן ומכיר את מצבו אל נכון, לזעוק ולבקש סליחה. והרי זו היא תכלית הימים הללו, הנקראים "ימי ביקור", כדוגמת ימי הביקור שנתנו לפני הבאת הקרבן, לבקר ולפשפש היטב במעשיו, ולמצוא היכן הפגם והחיסרון, כדי שיהא ראוי לקרבן תמים.

היינו שפותחת בקשת הסליחה: "לך ד' הצדקה ולנו בושת הפנים!" - אכן יודעים ומכירים אנו כי אשמנו ובגדנו, ואנו מתמלאים בבושת פנים עצומה, מתוך התבוננות והכרה פנימית, כי לך ד' הצדקה ולנו בושת הפנים!

~*~*~

הרה"ק רבי אהרן הגדול מקרליץ צוק"ל הגיע פעם בדרכו לעיירה קטנה, לאחר שסיים את סדרי תפילותיו בבית הכנסת, יצא לחפש אחר האכסניה המקומית כדי לפוש מעט מטרחת הדרך ולסעוד את לבו.

כשגילה את מקום האכסניה היתה כבר שעת ערב מאוחרת, בעלת הפונדק שפתחה את הדלת היתה כבר כנראה עייפה ותשושה מכל עמל היום, והיא החלה להתרגל על ההלך 'האורח' המשונה, שלא מתבייש להופיע בשעה כה מאוחרת... היא הטיחה בו מטר של קללות וגיזופים בכעס גדול, עד שהוכרח לעזוב תיכף את המקום, ולחפש לו מלון אחר להניח בו צדיק את ראשו.

והנה תיכף לאחר עזיבת הצדיק את אותה אכסניה החלה פתאום בעלת הבית לחוש תחושות מוזרות מאוד בגופה, מרגע לרגע היא נחלשה יותר ויותר עד שנפלה למשכב, מחלה מסתורית קשה וכואבת קפה בה, ולפתאום כל גופה בייסורים ומכאובים קשים. כשחזר בעלה הפונדקאי לביתו וראה את אשתו מתפתלת מייסורים, נבהל למראה פניה שהיתה חיוורת כסיד הלבן, ובירר בפרוטרוט כיצד נתקפה במחלה חמורה ומשונה שכזו? - סיפרה הפונדקאית בפני בעלה על ההלך שהתדפק על שערי הפונדק

טיב ההשגחה

סיפורי השגחה פרטית
שנשלחו למערכת ע"י הקוראים

'המקבל עליו עול תורה' מעבירין מעליו עול דרך ארץ'

...

בשעה טובה נולדו לנו תאומים, את רעייתי שלחתי למנוחה והתאוששות בבית החלמה לשמונה ימים מובן שמדובר בסכום לא קטן לתשלום...

הגשתי את הטפסים לקופת חולים על מנת לקבל את ההשתתפות וההחזר הכספי, אך ההחזר הכספי בושש מלבוא, כאשר מחיר יורדים לי תשלומים בבנק, ואם הכסף לא נכנס יחירו לי תשלומים ולא יכבדו צ'קים שכבר פיזרתי...

התקשרתי לקופה ובקשתי לדעת על מה ההתממהות בהעברת התשלום?

הם השיבו כי חסרה קבלה אחת מבית החלמה שמעכת את העברת הכספים, אמרתי לפקידה כי אבקש מבית החלמה לשלוח להם בפקס או במייל, אך הפקידה השיבה כי צריך להביא את הקבלה המקורית בלבד...

כאן כבר לא ידעתי מה לעשות, כתושב ביתר להגיע עד טלזסטון בו בזמן שאני צריך להספיק את סדר יומי המתוכנן גם כך ומה גם שאם לא אעשה זאת היום, מחר יחזרו לי תשלומים...

החלטתי כי דבר ראשון אלך ללמוד עם החברותא הקבוע שלי, ואחרי זה אראה איך וכיצד לפעול...

הגעתי לחברותא שדחק בי להתחיל ללמוד מיד כי עליו לצאת תוך רבע שעה לבית החלמה לאשתו...

שאלתי אותו מיד אם יוכל לאסוף עבורי את הקבלה, השיב שהוא בספק גדול מכיוון שעליו להיות חזרה בביתו בשעה 13:15 לאסוף את בנו מהגן...

הצעתי לו שאני אאסוף את בנו מהגן שהרי הוא לומד עם בני באותו גן וכך ירווח לו הזמן ויוכל לבקר את אשתו בנחת ובשלווה ואף לסעוד ארוחת צהריים ללא כל לחץ!!!

הוא שמח מאוד על ההצעה וכמובן שגם אני על העזרה באיסוף הקבלה, וכך ישבנו ולמדנו בנחת את סדר הלימוד ללא כל קיצור או לחץ, והכל בא על מקומו בשלום ברוך ה'.

בעל המעשה:מ.ק

הפענוץ לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית
פוזנן לשלוח אל ר' שפחה ספואלס
בפקס: 15326517922
או: o.y.wines@gmail.com

בשעה מאוחרת, ושהיא 'הצליחה' לגרש אותו בבושת פנים... אלא שמיד אחר כך נתקפה באותה מחלה משונה!
הבין הבעל על פי התיאור שציירה בפניו שמדובר כאן באיש של צורה, תלמיד חכם בעל הדרת פנים, שכנראה הקפיד עליהם. הוא הצטער מאוד על שכך התנהגה אשתו כלפי תלמיד חכם הגון, והחליט לצאת לחפש אחריו ולפייסו.

לאחר שיטוטים וחיפושים נרחבים במבואות העיירה, מצא הפונדקאי את רבי אהרן בקצה העיר, כשהוא יושב על גבי סלע ומתבונן במחשבותיו. הוא הכירו תיכף על פי התיאור שתיארה אשתו, ורץ תיכף לקראתו, נתן לו שלום והחזיר לו שלום, והאיש החל מיד להתנצל על התנהגותה המכוערת של אשתו, הוא ביקש 'סליחה' מעומק לב על שגורש כן בבושת פנים מאכסנייתם.

אמר לו רבי אהרן הגדול, הנה על כך בדיוק מתבונן אני במחשבותיי עתה, הנני מנסה להבין על מה ולמה עשה ה' לי ככה? ברור ונהיר אצלי שמן השמים ייעדו עבורי איזה תפקיד ומטרה שעלי לתקן בפונדק זה! ולא בכדי התרחש עמי מקרה מוזר שכזה!

היהודי החל בוכה על נפשו, ושח בפני הצדיק על המחלה הקשה והמוזרה שנתפסה באשתו תיכף אחר ששילחה אותו מן הבית, והתחנן בפניו שיחזור עמו לביתו, ושיתפלל להצלת חיי זוגתו.

הרבי נענה לבקשתו, הוא סב על עקבותיו והתלווה לבעל הבית בחזרה אל אותו מלון שאף לפני שעה קלה נזרק ממנו...

בהגיע הצדיק אל הבית, החלה האשה לבכות במר נפשה, ראשית היא ביקשה את סליחתו בשברון לב ובבושת פנים על שזלזלה כך בכבודו, היא התנצלה וסיפרה על העייפות והתשישות שאחזו בגופה.

והנה לפתע תוך כדי בכייתה ובקשותיה, כנראה נפתח מעט סגור ליבה, והיא החלה להתעורר בתשובה ולהתוודות בפני הצדיק על כל מיני עבירות ועוונות שנכשלה בהם, מתוך בכיות ודמעות אמרה בהתרגשות: לדאבוני לא רק כלפי הצדיק חטאתי, אלא גם כלפי המקום ברוך הוא, נכשלתי לצערי בכמה וכמה עבירות וחטאים, היא מנתה מעט מן המכשלות שבידה, כזאת וכזאת עשיתי, ורבות חטאתי בין אדם לחבירו ובין אדם למקום.

למרבה הפלא לא קיבל הצדיק את בכייתה הנרגשות, הוא התנכר כלפיה ואמר בתוקף: לא על עבירות הללו שמגנית כאן הכוונה! התבונני נא היטב בנפשך האם אין בידך עבירות הרבה יותר חמורות מאלו?!

כאן נשברה האשה לרסיסים, ופתאום ננתנה קולה בבכיות וזעקות עד לב שמים, היא הודתה בפני הצדיק ובפני בעלה, שמזה כמה חודשים שרצתה לחסוך את תשלום משכורתו של השוחט, ולכן הפסיקה לקרוא לשר"ב המקומי שיבא לשחוט את התרגולים כדת וכדין. אלא לקחה את סכין המטבח הגדול שבידה, וכך ערפה את צוואר התרגול והסתפקה ב'שחיטה' זו... ובכך נמצאה מאכלת את בני ישראל בשר פיגולים, נבלות וטרפות ממש! ומכשילה את הרבים בעבירות חמורות!

כששמע רבי אהרן הגדול את דבריה נקש בהתרגשות על השולחן, ואמר בקול גדול: אכן נודע הדבר! זו היא אכן הסיבה שבעבורה נשלחתי למקום הזה, וזהו התפקיד הנרצה ממני כאן, להשיב בת ישראל בתשובה שלמה!

נותר אפוא רבי אהרן הגדול בביתם עוד כמה ימים, וסידר במתינות לבעלת הבית סדרי תשובה טובים, ותוך כדי שהיא מבריאה לגמרי ממחלתה הוא לימדה כיצד לתקן את כל חטאתיה ופשעיה, ולא זו מן הבית עד שהיה לבו סמוך ונטוח שהחזירה בתשובה שלמה לפני אביה שבשמים! וכמובן דאג כמו כן להכשיר את כל הכלים שנטרפו במאכלות אסורות שנתבשלו בהם, ונצרך להכשיר את כל

ובכן נמצא הצדיק רבי אהרן הגדול מקרלין ע"ה מחזיר עוד נשמה נידחת בתשובה שלמה לפני ה', מתוך אלפי הבעלי תשובה שקירב בימי חייו!

[פסיוט קובץ 2-140315]

~*~*~

אל בית מדרשו של הרה"ק הרבי ר' זושא זצוק"ל באניפולי, נכנס לו הבעל עגלה' המקומי לתפילת מנוחה, לפי מלבושיו וצורת הופעתו ניכר בו שזה עתה ממש יד ממרכבתו, וקפץ הישר מן הסוס אל תוככי בית הכנסת... - כך עם הגמפיים המלוכלכות, וללא מלבוש עליון מכובד כדיון!

לאחר שהסתיימה התפילה רמז לו הרבי ר' זושא שיגש אליו, כי ברצונו לשוחח עמו. התקרב העגלון אל המזרח, וניגש בהססנות אל מקומו של הצדיק, שהחל להמתיק עמו סוד.

אמור נא בבקשה! שאל ר' זושא בלחש, כדי שלא יגיעו דבריהם לאוזניים אחרות, וכי כך יאה להיכנס לתפילה בבית הכנסת? מדוע אינך לובש חליפה לכבוד התפילה, כראוי וכיאות כשנכנסים לבית ה'?! העגלון נראה כמי שחיכה בדיוק לשאלה זו שישאלנו הרבי!

אין לי חליפה! ואין לי שום מלבוש עליון! - תינה האיש בפני הרבי.

מה קרה? - שאל הרבי - הרי היתה לך חליפה הדוורה, מלבוש עליון נאה שעמו הגעת תמיד לבית הכנסת!

אכן היתה, ענה האיש, אבל ראשי הקהל נטלוה ממני והחרימו אותה!

התברר שאותו 'בעל עגלה' היה איש נוכל, בעל עבירה גדול, שחששו ראשי הקהל שמא יכשיל את בני העיר ויחטיאם, ולאחר שלא שעה לכמה אזהרות חמורות שהתרו בו 'החרימו' הם את מעילו, ונאמר לו מפורשות שעליו להביא 'פתקא' מהרבי הצדיק שיעיד בו שחזו בתשובה. - בלי פתק מן הצדיק, אין לך שום סיכוי לקבל את מעילך! פסקו ראשי הקהל בנחרצות.

שאלו הרבי ר' זושא, האם מוכן אתה אכן לשוב בתשובה? לא חטאתי ולא כלום! - הכחיש האיש במצח נחושה, הכל חרושת שמעות שאין בהם ממש, עלילות דברים שמטפטים הבריות, אין כאן ולא כלום!

אך הצדיק התעקש, מדוע תכחיש בדבר המפורסם, הלא כך וכן עשית בעבירות וחטאים קשים, ומדוע תתעקש להחזיק איתן בחטאך?

אולם האיש לא שינה את עמדתו, הוא החזיק במרדו, וטען בתוקף שאין בידו אשם!

תפס רבי זושא הצדיק בידו של היהודי, ואמר: הבה נצא נא לטייל מעט בחוצות העיר, ונמשיך בשיחתנו.

נטל הרבי את מטהו בידו, ויצא בלוויית העגלון אל סמטאותיה העתיקות של אניפולי, ובדרכו החל לדבר על לב איש דברי התעוררות ומוסר, כדי שיתן תודה על מעשיו ויעזוב רשע את

ר' איד!

נכון שתמיד רצית לספר בכל שבת לילדים שלך סיפור שקשור לפרשת השבוע, עם טיב הלכה הנלמד ממנה ???
עכשיו הגיע הזמן המיוחד שתוכל לממש את הרצונות שלך ותוכל להכניס ולהשריש בילדים שלך תורה ועבודה ויראת שמים עם מידות טובות !!!

באותה טבילה התפלל הרבי והתחנן לפני בוחן לבבות יתברך, שיפתח את לב האיש ויתן בליבו לשוב בתשובה מחטאותיו הרבים.

ואכן כשחזר הרבי מן הטבילה, מצא את היהודי יושב ובוכה מאין הפגות, הוא המתין עד שייגיע מבכיותיו. ומשנרגע קמעא פצה פיו בהודאה גמורה, בבושת פנים והכנעה הודה שאכן חטא ופשע בכל אותם עבירות המיוחסות לו, וביקש מן הרבי לסדר עבורו דרכי תשובה ותיקון.

ישב עמו הרבי שעה ארוכה, ולימדו דרכי חיים כיצד ואיך יעזוב את כל מעשיו הרעים, וכן סידר בעדו כמה דברים לכפרת העבירות שהיו בידו, ולאחר שסיימו את שיחתם חזרו העירה, ונכנסו לבית הכנסת לתפילת מעריב.

באותה תפילת ערבית בכה האיש רבות, במשך כל התפילה הוא גנח והתאנח בבכיות נרגשות ודמעות רבות. תפילתו ארכה זמן רב, כשכולו רוטט מהתרגשות ורגשי חרטה ותשובה שלמה.

הרבי הקדוש המתין עד שסיים את תפילתו, ולאחר מכן קראוהו אליו בחיבה ואהבה גדולה! צורת פניו ענתה בך שחזרת בתשובה שלמה! - אמר הצדיק, ומעתה פנים חדשות באו לכאן!

הוא נכנס עמו החדרה, שם התיישב הרבי וכתב עבורו בכתב יד קדשו פתקא זעירא, שהוא מעיד בו ביהודי זה, שלבו התפרק לטובה, והרי הוא 'בעל תשובה' גמור, ועזב לגמרי את כל דרכיו הנלוזים!

העגלון ניגש עם 'איגרת הקודש' שבידו אל ראשי הקהל, והם אכן החזירו לו את מעילו העליון, ומני אותו יום ואילך נהפך הבעל עגלה לאיש אחר, ונעשה לאיש ירא שמים מרבים, מחסידיו הנלהבים של הצדיק העליון, הרבי ר' זושא זצוק"ל. זכות הצדיקים תגן עלינו ועל כל ישראל לסליחה טובה, ולכתיבה וחתימה טובה, אמן.

[מתוך פסיוט התעוררות תשובה בימי חודש אלול]

~*~*~

כמה נוקבת היא אמרתו החריפה של הרה"ק הרבי ר' בונם מפשיסחא זצוק"ל:

למעלה בשמים, לא יענישו את האדם כל כך על גופה של עבירה, הרי על כך יהיו בידו סל מלא תירוצים שונים... היצר הרע הכשילני! לא יכולתי לעמוד כנגד פיתויי הייצר! ועוד כהנה וכהנה.

אבל עיקר מה שיענישו מן השמים, הוא על כך שלא חזר האדם בתשובה!

הלא בדיק בשביל כך ניתנה מצות התשובה, שאף אם חלילה חטא האדם ונכשל, יוכל לשוב בתשובה שלמה, עד כדי הפיכת זדונות לזכיות!

מדוע לא ניצלת את הימים המקודשים לשוב בתשובה שלמה?! - על כך לא ימצא האדם תירוץ מספיק! ועל כך יענישוהו מן השמים!

עד כאן תוכן דברי קדשו, ושפתי פי חכם חן!

[ס]

על הברכה יעמדו

התורמים להפצת העלון

ניתן להנציח את העלון לשמחות, לברכה והצלחה או ליאריצייט

לקבלת העלון במייל (דוא"ל) טא לשלוח למייל הפצו"ב

גל פז
גל פז

Access Credit
צ'יינג' סל' 02-6516090

לעילוי נשמת
האישה החשובה
חיה סאסא בת לאה ואברהם ע"ה

לע"נ רבי דוד צבי
ב"ר יצחק ז"ל
נתרם ע"י בנו מנחם
מורדכי הי"ו

לע"נ הינדל
בת ר' משה
ירמיהו ע"ה

לע"נ ר' ישראל
נתן נטע ב"ר דוד צבי
הסן ז"ל
דוד ב"ר
משה ז"ל

קשת הרשת
02-6257948
info@keshet-hareshet.co.il

גרפצ'יק
סל: 02-5002321

לרפואת
בועז בן
מידה

לע"נ ר' דב
ב"ר אברהם יעקב ז"ל
נפטר ה' אלול

לע"נ שמחה
בת רחל יחזקאל
בן עמומה

לע"נ
האשה
מרים בת
ר' דוד

ירושלים 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109